

Arrest

nr. 45 514 van 28 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat J. TIELEMAN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 31 januari 2008 het Rijk binnen en diende op 3 april 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 1 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Srilankaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tamilbevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Jaffna. Op 31 januari 2008 diende u hier een eerste asielaanvraag in. U stelde Sri Lanka te zijn ontvlucht wegens problemen met de autoriteiten omdat ze u van steun aan “LTTE” (Liberation Tigers of Tamil Eelam) verdachten. Op 14 oktober 2008 werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de ongeloofwaardigheid van uw recent vertrek uit het district Jaffna,

de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en van uw reisweg en -documenten. Op 31 oktober 2008 diende u hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 13 februari 2009 velde de RVV een arrest waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. U diende hiertegen een beroep in bij de Raad van State (RvS) op 20 maart 2009 dat echter werd verworpen op 9 april 2009.

U keerde niet naar Sri Lanka terug en diende hier op 3 april 2009 een tweede asielaanvraag in. U baseert zich hiervoor op dezelfde asielmotieven. Als nieuwe elementen brengt u aan: originele gecertificeerde kopie van uw geboorteakte, twee aanslagbiljetten van belastingen op onroerend goed, een diagnoseticket van een ziekenhuis, twee attesten van de "Gurunagar Singingfish Sports Club", een rapport van "Amnesty International", van het Belgisch Comité voor hulp aan Vluchtelingen (BCHV), een artikel van ANP, een kopie van een leverings- en betalingsbewijs dd. 10/02/2006 en een schrijven van uw advocaat. Tevens wijzigt u uw verklaringen aangaande uw reisdocumenten. U verklaarde nu dat u met een Indisch paspoort reisde op naam van Anthony Kamal met geboortedatum 05/08/1979, geboorteplaats Chennai en voorzien van een toeristenvisum voor drie maanden.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. De nieuwe elementen die u in uw tweede asielaanvraag aanbrengt volstaan immers niet om de geloofwaardigheid van uw recent vertrek uit Jaffna, uw asielmotieven en van uw verklaringen rond uw reisweg en -documenten te herstellen. Zo legt u nog steeds geen authentiek identiteitsdocument met foto voor waaruit uw identiteit vaststaat en waardoor u kan aantonen dat de gecertificeerde kopie van een geboorteakte op uw persoon betrekking heeft. Over het diagnoseticket van het "Jaffna Teaching Hospital", dat zou moeten aantonen dat u tussen 4 en 20 augustus 2007 in dit hospitaal verbleef, dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende kan aantonen dat u de persoon bent vermeld in dit document. Ook over de aanslagbiljetten dient te worden opgemerkt dat u niet kan aantonen dat deze documenten u aanbelangen. Bovendien tonen deze documenten louter aan dat de betreffende persoon een onroerend goed bezat in Gurunagar, Jaffna. Ze tonen geenszins aan dat de betreffende persoon daar daadwerkelijk verbleef de laatste jaren. De twee attesten van de "Gurunagar Singingfish Sports Club" zijn geen officiële documenten en vertonen een gesolliciteerd karakter. Voor zover ze authentiek zijn, werden ze trouwens opgemaakt voor onderhavige procedure. Allebei zijn ze opgesteld na het indienen van uw tweede asielaanvraag. Uw verklaringen waarom u bijvoorbeeld het diagnoseticket niet eerder kon neerleggen zijn overigens onsamenhangend. U verklaarde eerst dat u het niet kon voorleggen omdat jullie huis verzegeld was door het leger. Hierover doorgevraagd wijzigde u uw verklaringen en zei u dat jullie huis nooit was verzegeld maar dat het gewoon niet meer werd gebruikt (CGVS p. 2). De kopie van het leverings- en betalingsbewijs is louter een kopie. Kopies zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben zodoende geen enkele bewijswaarde. De drie postpakken tonen louter aan dat u post ontving uit Sri Lanka. Dit wordt niet door het CGVS betwist. Over het rapport van "Amnesty International", het rapport van het BCHV en het artikel van ANP dient te worden opgemerkt dat ze louter de algemene situatie in Sri Lanka betreffen en niet uw persoonlijke problemen. Over uw gewijzigde verklaringen betreffende uw reisdocumenten dient te worden gesteld dat louter een wijziging van verklaringen niet volstaat om de geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen. U kunt deze gewijzigde verklaring niet aantonen. U legt de gebruikte reisdocumenten immers niet voor. U maakte derhalve uw recent verblijf in het noorden van Sri Lanka en uw hieraan verbonden problemen onvoldoende aannemelijk.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd verblijf in Jaffna de laatste jaren dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U stelt het CGVS immers nog steeds niet in staat zich een correct beeld te vormen van uw recente verblijfplaats, uw verblijfsstatus en de redenen waarom u deze plaats verliet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel haalt verzoeker de *“Schending van artikel Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur”* aan.

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker stelt *“Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van zijn kant voldoet allesbehalve aan de onderzoeksplicht die op hem rust”*. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Aan het einde van het verhoor werd verzoeker gevraagd *“Wilt u nog zaken verklaren?”* en *“Hebt u nog zaken toe te voegen?”* Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In het kader van zijn eerste asielaanvraag bleek dat verzoekers voorgehouden asielrelaas aangaande zijn afkomst uit Jaffna niet kon overtuigen. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvragen te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Hij volhardt in de asielmotieven aangebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij beweert afkomstig te zijn uit het district Jaffna en problemen te kennen omwille van zijn betrokkenheid bij de LTTE. Als nieuwe elementen wijst verzoeker op documenten die hij aanbracht, met name een originele gecertificeerde kopie van zijn geboorteakte, twee aanslagbiljetten van belastingen op onroerend goed, een diagnoseticket van een ziekenhuis, twee attesten van de “Gurunagar Singingfish Sports Club”, een rapport van “Amnesty International” en van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), een artikel van ANP, een kopie van een leverings- en betalingsbewijs en een schrijven van zijn Belgische advocaat.

3.3. Verzoeker verwijst naar een nota van UNHCR en stelt in zijn verzoekschrift *“Het moet volgens hen [UNHCR] erkend worden dat veel asielzoekers zonder hun persoonlijke documenten vluchten. Een gebrek aan bewijs mag daarom niet leiden tot de weigering van het vluchtelingenstatuut”*. Verzoeker vraagt hierbij inzake de geboorteakte *“insinueert de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiermee dat verzoeker deze gecertificeerde kopie van de geboorteakte heeft gestolen of die van iemand anders gebruikt? Verzoeker is van mening dat een dergelijke zware beschuldiging gestaafd dienen te worden met een ernstig bewijs.”*

3.4. Verzoeker legde ter staving van zijn identiteit in het kader van zijn eerste asielaanvraag een gecertificeerde kopie van een geboorteakte voor dat werd afgestempeld in Colombo in 1996. In zijn arrest van 13 februari 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover *“Verzoeker legt geen authentieke identiteitsdocumenten neer met foto zodat zijn identiteit niet wordt aangetoond”*. Nu verzoeker ook bij zijn tweede asielaanvraag geen identiteitsdocumenten met foto neerlegt, kan niet worden vastgesteld dat deze geboorteakte verzoekers identiteit bevat. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de *“identiteit van verzoeker niet in vraag werd gesteld”* enkel *“zijn recent verblijf in Sri Lanka”*. Overigens werd er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker niet toelicht *“waarom zijn lokale administratie of Grama Sevaka Niladhari een gewoon attest uitreikt in Jaffna op 23 juni 2008 en geen authentieke identiteitskaart”, “Dergelijke attesten hebben een relatieve bewijswaarde, kunnen op eenvoudige wijze gemaakt worden en zijn onvoldoende om aan te tonen dat de bevindingen die er in opgenomen werden, objectief geverifieerd zijn, en de auteur in officiële dienst werkte”* en verder werd gesteld *“Voor zover verzoeker geboren is in het noorden van Sri Lanka toont hij geenszins een recent vertrek uit het noorden van Sri Lanka aan”* (RvV nr. 23.018 van 13 februari 2009). Dit wijst er op dat verzoekers afkomst uit het noorden van Sri Lanka niet aangetoond is, wat afgeleid werd uit zijn geringe kennis over zijn voorgehouden omgeving en regio. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.5. Verzoekers verwijzing naar een UNHCR-nota *“dat er rekening mee moet worden gehouden dat de asielzoeker door traumatische gebeurtenissen niet altijd vrijuit zal durven spreken en bovendien zich niet alles zal kunnen herinneren”* gaat voorbij aan zijn verregaande onwetendheid die reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld. In zijn arrest van 13 februari 2009 stelde de Raad *“Verzoeker is niet bekend met de beperkte mobiliteitsmogelijkheden in- en uitgaand van zijn regio niettegenstaande de drastische impact hiervan op de algehele leefsituatie van de burgerbevolking in Jaffna (prijsstijgingen basisproducten, voedselschaarste, beperking bewegingsvrijheid, etc.), noch met de oorlogssituatie in zijn directe omgeving en de gevolgen van de maatregelen genomen door het Sri Lankaanse leger en het LTTE.”*

3.6. Nu verzoeker zijn identiteit niet met een authentiek document vergezeld van zijn foto kan aantonen, kan verzoeker geenszins aannemelijk maken dat de voorgelegde aanslagbiljetten, het medisch document en de attesten van eensportclub hem aanbelangen. Volledigheidshalve merkt de Raad tevens op dat de aanslagbiljetten, voor zover ze betrekking hebben op verzoeker, geenszins een bewijs vormen voor zijn recentelijk verblijf in Jaffna. De aanslagbiljetten tonen enkel aan dat de persoon vermeld op het document een onroerend goed bezit in Gurunagar en het medische attest toont aan dat diezelfde persoon op 20 augustus 2007 gehospitaliseerd werd terwijl verzoekers bekendheid met de situatie in Gurungagar en omstreken onvoldoende was om zijn aanwezigheid aldaar aannemelijk te maken (RvV nr. 23.018 van 13 februari 2009). Bovendien zijn de getuigenissen van de sportclub subjectieve getuigenissen opgesteld op vraag van verzoeker zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. De brief van zijn Belgische advocaat betreffende zijn tweede asielaanvraag vormt geen bewijs van zijn voorgehouden asielmotieven. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende het medische document daterend van 2007. Aanvankelijk stelde hij immers dat hij het stuk niet vroeger aan de Belgische asielinstanties had voorgelegd omdat zijn huis verzegeld was, om later te beweren dat zijn huis niet verzegeld was, maar *“gesloten, niet gebruikt”* was (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Deze vaststelling ondergraaft verder de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas. Derhalve toont verzoeker niet aan dat -voor zover hij al in het noorden van Sri Lanka geboren werd- hij de streek van Jaffna recent heeft ontvlucht.

3.7. Verzoeker wijzigt tijdens zijn tweede asielaanvraag zijn verklaringen over zijn reisdocumenten. Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker immers geen kennis te hebben van de identiteitsgegevens op het document nu het valse paspoort door de smokkelaar werd bijgehouden. Tijdens het verhoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelde verzoeker aangaande het valse paspoort *“Indisch paspoort op naam van Anthony Kamal, geboortedatum 05/08/1979, geboren in Chennai, toerismevisum, ik weet niet voor welk land, deze instructie kreeg ik van de reisagent”* (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker geeft thans toe dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag gelogen heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen hij verklaarde *“Ik ken de naam niet dat in het paspoort vermeld was”*. Hij tracht dit te verschonen door te stellen dat hij schrik had van de smokkelaar. Verzoeker had bij zijn eerste asielaanvraag moeten vermelden dat hij schrik had en alle mogelijke medewerking verlenen die hij kon. Angst op zich is geen reden tot misleiding van de asielinstanties waar verzoeker anderzijds wel voldoende vertrouwen in heeft nu hij er bescherming zoekt.

3.8. Wat de veelvuldige verwijzingen in het verzoekschrift naar mensenrechtenrapporten en de neergelegde rapporten betreft, wijst de Raad er op dat het geenszins volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.9. Waar verzoeker stelt dat *“Tamils dienen volgens UNHCR geen individuele vrees of vervolging aan te tonen, aangezien hun positie als etnische Tamil hen reeds voldoende in gevaar brengt”*, stelt de Raad dat deze bewering berust op een foute lezing van het geciteerde rapport aangezien wordt toegevoegd *“tenzij duidelijk wordt aangetoond dat ze niet vallen onder het vluchtelingenverdrag”*. Dit is in casu het geval. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan en zijn verklaringen zijn onvoldoende om een band met Sri Lanka aan te tonen zodat ook zijn nationaliteit in vraag kan worden gesteld. Verzoeker toont niet aan het profiel te bezitten waarvan sprake is in de UNHCR documenten.

3.10. Wat het intern vluchtalternatief betreft, stelt de Raad vast dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers beweringen uit Jaffna afkomstig te zijn en geaffilieerd te zijn met de LTTE geenszins kunnen overtuigen. Verzoeker kan dan ook niet aantonen nood te hebben aan hervestiging nu hij niet aantoonbaar was -buiten Jaffna- gevestigd was.

3.11. Tot slot merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel slechts verleend kan worden indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dat is in casu niet het geval.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Voor zover verzoeker volhoudt geboren te zijn in het noorden van Sri Lanka, slaagt hij er niet in zijn voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka aan te tonen. Bijgevolg maakt hij dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in (het noorden en oosten van) Sri Lanka. Immers de Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK